

سبک رفتار

آیا آداب استفاده از کاربردی ترین وسیله همراه را می‌دانیم؟

وقتی موبایل شماروی مخ دیگران است!

هما ایرانی

ما آدم‌های این دوره و زمانه، در کنار بهره‌های فراوانی که از وسایل الکترونیکی و ارتباط جمعی می‌بریم، گاهی دچار مشکلاتی نیز می‌شویم. یکی از این وسایل گوشی تلفن همراه است. در کنار هر زنه‌های اضافی و صرف زمان و انرژی بیشتری که صرف این وسیله می‌کنیم، با وجود کاهش ارتباطات حضوری با آشنایان و خویشان که به دلیل استفاده بیشتر از آن، با ورود به شبکه‌های مجازی در زندگی‌مان رخ می‌دهد، باز هم از گوشی تلفن همراه استفاده می‌کنیم. قرار نیست استفاده از این وسیله را زیر سؤال ببریم، اما توجه به این نکته برای ما بی‌ثمر نخواهد بود، اگر ببیند بشیم، ممکن است مشکلاتی نیز در پی استفاده از موبایل، در زندگی هر یک از ما به وجود بیاید؛ مشکلاتی که برای هر فردی با تجربیاتی گوناگون همراه خواهد بود.

لطفاً با تلفن همراه صحبت نکنید!

مریم همتی ۲۵ سال سن دارد، با بیان تجربیاتی از مزاحمت دیگران به دلیل استفاده نامناسب از گوشی تلفن همراه می‌گوید: «هر روز که از سر کار به خانه می‌آیم ناچار هستم مسیر محل کار تا خانه را با تاکسی طی کنم. بیشتر وقتها یکی پیدا می‌شود که با تلفن همراه صحبت کند. راننده یا مسافری که با تلفن حرف می‌زند، کارشان واقعا اعصاب خرد کن است. وقتی غروب از سر کار برمی‌گردم، حوصله این را ندارم که یک نفر از مشکلات زندگی‌اش آن هم با صدای بلند، در فضای کوچک تاکسی بگوید. نمی‌دانم چرا در تاکسی اینقدر حرف زدن با تلفن، اعصاب آدم را خرد می‌کند! همین دیروز صبح داشتم به محل کار می‌رفتم، دیرم شده بود و نگران بودم، از وقتی که در تاکسی نشستم یک نفر با تلفن همراه یکی از مسافران که روی صندلی پشت‌سر من نشسته بود، تماس گرفت. تا محل کارم

سبک مراقبت

لیلا جعفری

آیا استفاده از یکی از کاربردی ترین وسایل زندگی امروز، قوانینی دارد؟ تلفن همراه که در دست ماست، چه مشکلاتی می‌تواند برای ما در جامعه به وجود آورد؟ زندگی ما جقدر تحت تأثیر این وسیله الکترونیکی است؟ آیا در تاکسی و اماکن عمومی، استفاده از تلفن همراه ممنوع است؟ قوانینی که درباره استفاده از تلفن همه‌ا وجود دارد، کدام است؟ گوشی تلفن همراه در کنار مزیت‌هایی که برای ما دارد، چه مشکلاتی می‌تواند در زندگی شخصی هر یک از ما ایجاد کند؟ به منظور پاسخ به این پرسش‌ها با دکتر عباس کریمی پورسیار، داد یار به گفت‌وگو نشسته‌ایم.
یکی از مشکلاتی که کنای امروز با آن مواجه است، مشکلاتی است که به دلیل استفاده از وسایل الکترونیکی مانند تلفن همراه به وجود آمده است. «استفاده از تلفن همراه در دهه اخیر رایج و شایع شده است که در گذشته به این شکل گسترده دیده نمی‌شد.» این را دکتر عباس کریمی پورسیار، دادیار دادسرای عمومی و انقلاب شهرستان پاکدشت می‌گوید. استفاده از این وسیله که امروزه در بین سنین و اقشار مختلف جامعه رواج پیدا کرده است، تابع آدابی است. به نظر می‌رسد رعایت این آداب در جوامع مختلف متفاوت است. این تفاوت نه تنها در جوامع که در اماکن مختلف و حتی در ساختمان‌های مسکونی مختلف نیز متفاوت است.

دکتر عباس کریمی پورسیار درباره آگاهی مردم از نحوه استفاده از تلفن همراه خاطر نشان می‌کند: «اطلاعات اندکی درباره استفاده از تلفن همراه در سطح جامعه وجود دارد و بیشتر مردم از کم و کیف استفاده از آن آگاهی ندارند.»

وی استفاده از تلفن همراه را در اماکن عمومی کشور جرم نمی‌داند و ادامه می‌دهد: «در اماکن عمومی استفاده از تلفن همراه جرم‌انگاشته نمی‌شود، در حالی که در برخی از کشورهای اروپایی تخلف محسوب می‌شود. نحوه استفاده

۲۰ دقیقه راه است و آن مسافر بی آنکه ملاحظه سایرین را کند، تمام راه را با تلفنش حرف زد. با صدای بلند معامله می‌کرد و از شرایط ملکی که می‌خواست بفرشود برای شخص تماس گیرنده می‌گفت. فکر می‌کنم تنها من نبودم که کلافه شده بودم بلکه راننده و یک مسافر دیگر هم با نفس عمیقی که می‌کشیدند، از آن وضعیت خوششان نمی‌آمد. جالب اینکه روی داشبورد تاکسی کاغذی چسبیده شده بود که رویش نوشته بود: لطفاً با تلفن همراه صحبت نکنید! معلوم نیست آن مسافر می‌توانست آن نوشته را ببیند یا نه، اما می‌دانم که انرژی همه را با آن فضایی که در تاکسی درست کرده بود، پایین آورد.»

شارژ موبایل مادرت را تمام نکن

برخی از مادم از این می‌زنیم که چر ا دیگران فلان کار را انجام می‌دهند و فلان کار را انجام نمی‌دهند و از بابت مواردی که برایمان خوشایند نیست گلایه‌مند هستیم، اما اگر بخواهیم به قول معروف کلاهمان را قاضی کنیم و باید عمیق‌تری به ماجرا نگاه کنیم، شاید ببینیم خودمان بخشی از همین گلایه هستیم و در واقع خودمان ممکن است باعث گلایه و شکوه دیگران شده باشیم. در این بین رعایت نکردن آداب استفاده از تلفن همراه، یکی از همین موارد است که ممکن است خودمان از بروز رفتارهای ناشایست درباره آن گلایه‌مند باشیم، در حالی که خودمان مشابه آن رفتار را از خود نشان دهیم.

آرمان همتی که ۱۷ سال دارد، برای ورود به کلاس‌های درس خود ناچار است از طریق اپلیکیشن شاد در کلاس آنلاین مدرسه شرکت کند. تا پیش از این او از خواهر کوچک‌تر خود که اهمیتی به شارژ برقی گوشی‌اش تلفن همراهش نمی‌داد، گلایه‌مند بود. تا اینکه کلاس‌های درس شروع شد. او دیگر بیش از خواهر کوچک‌ترش که با بازی، شارژ گوشی را تمام می‌کرد، باتری گوشی‌اش را خالی می‌کند. او می‌گوید: «همیشه از دست خواهرم که

سبک زندگی

سبک زندگی ۸۸۹۸۴۷۱

د

همسایه طبقه پایین ما عادت دارد دیباید در بالکن و با تلفن همراهش صحبت کند. تا به حال چند بار از مدیر ساختمان خواهش کرده‌ایم تا به او تذکر بدهد که دست کم نیمه شب درون بالکن با صدای بلند باگوشی حرف نزند، با وجود اینکه مدیر ساختمان به او بارها تذکر داده است، اما باز هم همان کار را می‌کند. گاهی نیمه شب مثلاً ساعت دو یا سه یا چنین وقت‌هایی، با صدای صحبت کردنش از خواب بیدار می‌شویم

می‌شویم، به دلیل آنتن دهی ضعیف منطقه ناچار هستیم رفتار نادرست او را تحمل کنیم. بارها در پاسخ اعتراض‌های ما گفته است، بروید سراغ مخابرات و به آنها شکایت کنید تا آنتن دهی منطقه را قوی کنند و من مجبور نیاشم برای حرف زدن با موبایلم بروم در بالکن داد بزنم.

موبایل را بیشتر از پیتزا دوست دارم

سمریا توکل‌ی که ۱۲ ساله است، درباره موبایل نظر جالبی دارد. این دختر نوجوان می‌گوید: «به نظر من موبایل بهترین چیز نیست، حتی از پیتزا هم بیشتر گوشی‌ام را دوست دارم. تا همین ماه پیش که هنوز گوشی تلفن همراه نداشتم گوشی مامان یا پدرم را قرض می‌گرفتم، اما حالا برای خودم یک گوشی دارم. به خاطر کلاس‌های مدرسه با گوشی بروم اینترنت و نه تنها در کلاس‌ها شرکت کنم خودشان سر کار بودند نمی‌توانستند گوشی خودشان را به من بدهند، برای همین یکی برای من خریدند. خیلی خوب است تا به حال اینقدر راحت و خوشحال بودم، می‌توانم با گوشی بروم اینترنت و نه تنها در کلاس‌ها شرکت کنم و درس یاد بگیرم که جواب سؤال‌هایم را هم از اینترنت درپاوم، مخصوصاً که الان نمی‌توانم بروم کتابخانه و مجبور هستم برای تحقیق‌های درسی‌ام وارد سایت‌ها شوم. برای همین گوشی کارم را خیلی راحت کرده است. دیگر تحقیق‌ها یک روز هم عقب نمی‌افتد، همه را زود آماده می‌کنم و قابل‌پایشان را برای معلم‌هایم می‌فرستم. همین در روز یک تحقیق دروس علوم اجتماعی را تا شب آماده کردم و باوروی آنهاهی که خودم در جریان‌شان بوده‌ایم، اندازه گوشی موبایل خوب و مفید نیست.»

دکتر کریمی پورسیار با بیان اینکه در برخی از کشورهای دیگر درباره استفاده از تلفن همراه مقرراتی در نظر گرفته شده است، یادآور می‌شود: «به نظر من استفاده از تلفن همراه در حقوق شهروندی وارد شده و باید به وسیله تک‌فرد رعایت شود. استفاده از این وسیله، جز حقوق مردم است، پس عموم مردم باید به آن توجه نشان دهند.»

وی با اشاره به نکته مهمی در رابطه با مالکیت سیم‌کارت می‌گوید: «نکته مهم که باید به آن توجه کرد، درباره سیم‌کارت است. قانون همواره مالک سیم‌کارت را می‌شناسد. در صورتی که جرمی به وسیله سیم‌کارتی رخ دهد، قانون مالک سیم‌کارت را محاکمه خواهد کرد، زیرا استعمال قضایی، مالک خط را مسئول اتهام می‌شناسد. این رو بهتر است افراد مخصوصاً در صورتی که کارت شناسایی، شناسنامه یا کارت ملی خود را گم کردند، از سیم‌کارت یا سیم‌کارت‌هایی که به نامشان هست استعمال بگیرند تا مطمئن شوند که شخصی اقدام به گرفتن سیم‌کارتی به نام آنان نکرده باشد.»

دادیار دادسرای عمومی و انقلاب شهرستان پاکدشت، در این‌باره خاطر نشان می‌کند: «متأسفانه افرادی وجود دارند که با استفاده از کارت شناسایی افراد دیگر اقدام به گرفتن سیم‌کارت به نام دیگران کرده و به وسیله آن سیم‌کارت‌ها، به تخلفاتی که مدنظر دارند دست می‌زنند. مردم با هشپاری نسبت به این قضیه جلوی بسیاری از پیشامدهای ناگوار را که ممکن است روحشان را از آن خبر نداشته باشد، خواهند گرفت.»

بدیهی است با تأمل در مواردی که گفته شد، نگاه دوباره‌ای به گوشی‌های تلفن همراهمان خواهیم داشت. نگاهی که به استفاده درست‌تر خواهد انجامید. چه پس‌این تأمل فرهنگ بهتری را در رفتار ما نسبت به این موقله پدید بیاورد و فرهنگ بیشتری را به زندگی‌مان وارد کند، زیرا به نظر می‌رسد جامعه ما امروزه فرهنگ بیشتری درباره استفاده درست از گوشی تلفن همراه نیاز دارد.

سبک آموزش

مصاف کووید-۱۹ با نظام آموزشی

امتحان مدارس شیوه‌ای بد اما ناگزیر!

■ اگر امتحان گرفتن از کل نظام آموزشی حذف شود چه اتفاقی می‌افتد؟ به اضطراب و استیصال شب‌های امتحان فکر کنید، به سؤال‌هایی که جوابشان را بلد بوده‌اید، اما وقت تمام شده، به احساس سر خوردگی تان بعد از اینکه می‌بینید نمره‌تان آن چیزی نشده که انتظار داشتید. امتحان معایب بسیاری دارد، فقط بچه‌درس خوان‌هایی طرفدار امتحانند که در زندگی‌شان جز نمره‌های بالا چیز دیگری ندارند که به آن افتخار کنند. با وجود این، یک چیز را نمی‌توان انکار کرد: امتحان عادلانه است. شاید رمز پایداری آن همین باشد.

نظام آزمون‌های عمومی مثل هیولایی شکست‌ناپذیر است. حتی در دوران جنگ جهانی دوم و هنگامی که از آسمان بمب فرو می‌ریخت هم برخی از آزمون‌های عمومی در پناهگاه‌ها بر گزار شد. در اسناد کودکانی را می‌بینیم که با اینکه خانه‌هایشان ویران شده بودند و سر پناه و لباس مناسب نداشتند، ولی فصل امتحانات را پشت سر گذاشتند. چند دهه پیش از جنگ جهانی دوم و در دوران جنگ جهانی اول و همه‌گیری آنفلوآنزای اسپانیایی، ابتکالاتی انجام شد تا روند ارزیابی رسمی دانش‌آموزان و دانشجویان قطع نشود. برای نخستین بار، دختران و پسران با هم امتحان دادند و زنان برای اولین بار ناظر امتحانات شدند. اراده‌ای قوی برای برپایی آزمون‌ها وجود داشته است، حالا هر اتفاقی که می‌خواهد بیفتد، این نشان می‌دهد ما انسان‌ها آزمون‌ها را بخشی حیاتی از نظم طبیعی امور می‌دانیم. آنچه بهمان‌ان‌های نیروی هوایی آلمان نازی نتوانستند انجام دهند، همه‌گیری کووید-۱۹ توانست. پس از اینکه در اواخر فوریه مشخص شد مدارس تعطیل خواهد شد، بلافاصله توجه‌ها به سمت لغو آزمون‌ها جلب شد.

و این پرسش سخت مطرح گردید که در فقدان روند معمول امتحان‌گیری، ارزیابی‌های شایستگی‌ها چگونه باید انجام شود. بدنه اجرایی و مدیریتی سازمان‌های آموزشی بریتانیا بر سر نظام «ارزاشی مرکزی نمرات» به توافق رسیدند. در این شیوه، مدارس نمره تخمینی هر دانش‌آموز برای هر نمرات انواعی آموزشی فرینتاینر بر سر قرار می‌نیز درس را ثبت کردند. هیئت‌های امتحانات نیز این نمرات را نوعی فرایندهای امتحان‌سازی بررسی کردند و در صورت نیاز تغییر دادند تا هم سطحی از انصاف رعایت شود و هم از بالاترین بی‌حساب نمرات جلوگیری شود.

این شیوه جدید که مسبق به سابقه نبود، برای اولین بار در مقاله‌ای استدلال می‌کند، «ترقی‌خواهانه فکر کن ولی محافظه‌کارانه زندگی کن» یا «لیبرالیسم اجتماعی برای دیگران، اما نه برای خودم» ریکاری‌هایی شایع است. والدین ترقی‌خواه طبقه متوسط در رویدرشدان به آموزش و دستاوردهای فرزندانشان غالباً اخلاقی‌هایی را پیش می‌گیرند، اخلاقی که در آن ثبات به عصر حجر و ظالمانه می‌دانند. چنانکه سایمون جینکینز چندماه پیش در روزنامه گاردین نوشت: «کووید-۱۹ بر کاتی نیز در پی داشت و شاید یکی از آنها از ادسازی نظام آموزش از زیر بوغ دیکتاتوری آزمون باشد.»

بسیاری از انتقاداتی که از آزمون‌ها به‌مثابه چارچوبی برای یادگیری و ارزیابی ارزیابی می‌شود، بجاست. سال‌هاست که تلاش‌های شجاعانه بسیاری انجام می‌گیرد تا تعادلی میان ارزیابی رسمی و یادگیری درس محور و ارزیابی معلم‌محور برقرار شود و این روند به‌درستی نیز در بسیاری از دروس فنی و حرفه‌ای اجرا شده است.

با اینکه آزمون‌ها نیز ادواتی دارند، ولی آزمون‌ها انقدر نیز بد نیستند و برخلاف آنچه مخالفان کودک‌محور می‌گویند، موجب رشد و شکوفایی مجموعه‌ای از مهارت‌ها و ارزش‌ها می‌شوند و مشخص است که این دستاوردها و کیفیات برای دانش‌آموزان و اولیا مهم است. آمدادی

در نهایت، به نظر می‌رسد آزمون‌ها از گزند کووید-۱۹ در امان خواهند ماند، چنانکه در گذشته نیز از تهدیدات دیگر جان سالم به‌به بردند. به نظر می‌رسد پایبندی ما به نظام آزمون‌محور تا زلزل‌ناپذیر است. دلیل عمده آن را با الهام از گفته چرچیل درباره دموکراسی می‌توان چنین بیان کرد: امتحان بدترین راه ارزیابی است، ولی بهترین راهی است که فعلاً می‌شناسیم. البته دلیل دیگری نیز دارد: کسانی که از آنها انتظار می‌رود سخت‌ترین چالش‌ها را برای وضع موجود به‌وجود بیاورند همان‌هایی هستند که بیشترین فایده را از آن می‌برند.

نقل از ترجمان نوشته: جان گاستون ترجمه: بلکم هاسمی/ تلخیص: سیمین جم

^[1] سبک‌های بد اما ناگزیر!

^[2] سبک‌های بد اما ناگزیر!